

det almindelige Ønske, at det Batteri, naar det kom til Udsjørelse, skulde bygges til 2 svære Kanoner. Der er ikke Noget, der har villet stifte Noget under Stolen og ikke give ren Bæfæd. Hvis det ærede Medlem tænker paa sig selv eller Thinget og mener, at det er her, man ikke har faaet ren Bæfæd, gad jeg dog vidst, naar man har villet have den. Jeg har altid været villig dertil. I det sidste Mars Finantsubvalg havde jeg egentlig tænkt mig alle de Spørgsmaal, jeg her taler om idag, vare komne frem. Det havde jeg fundet heldigt. Havde man spurgt mig, skulde jeg med største Glæde have givet Bæfæd, som altid bedre kan gøres i en mindre Kreds end for hele Thinget. Men hvad gjorde de Herrer i Udvalget da med Hensyn hertil? Der sagdes, at det var tabu; der maa ikke røres derved. Vi talte om mange andre Ting, men hvad der var udført af Landbefæstninger og det, der var foreslaaet, blev der ikke talt et Ord om. Jeg veed ikke, hvor de Herrer ville have en Bæfæd, som jeg er parat til at give. Naar det siges om mig, at jeg beregner mine Udtalelser paa Tilhørerne, at jeg skulde sige det ene i Landstinget og det Andet i Folkethinget, da synes jeg ikke, det ærede Medlem er berettiget til at sige det om mig. Jeg tror, man har den Mening om mig, at jeg tør sige, hvad jeg mener. Jeg har ikke givet Anledning til Andet. Det ærede Medlem kom naturligvis ogsaa ind paa Dyrehaven, dette overordentlig interessante Spørgsmaal. Det glædede mig at høre det ærede Medlems Udtalelse, thi han indrømmede dog, at naar man tager Hensyn til, hvad der var fælbet, var det dog ikke saa forstrækkeligt, hvad der var gjort, og dog er det blevet mig bebrejdet, at jeg har kaldt det et Par Træer; men det ærede Medlem mener maaste, at han aldrig har faaet at vide, hvorledes det egentlig hænger sammen hermed. Det kan jeg nu ikke forstaa; thi jeg skulde tage meget fejl, naar jeg siger, at i det Udvalg, hvoraf det ærede Medlem selv var Medlem eller hvor i alt Fald Sagen blev forelagt, har blandt Andet ogsaa været forelagt den Kommissionsbetænkning, som blev afgivet af den Kommission, som blev nedsat i 1883. Der staa disse Sløfninger og Rydnings-spørgsmaal detailleret opmaalte, saa der kan det ærede Medlem faae al den Oplysning, han vil have. Jeg skal ikke holde mig tilbage fra at give dem. Jeg skal være villig til at give en hvilken som helst Oplysning. Men her vilde det, synes jeg, være et meget vidtløftigt Spørgsmaal. Saalænge vi ikke have hele den permanente Befæstning, saalænge vi have det aabne Rum mod Vest, er

der ikke Grund til at vente Fjenden i Dyrehaven. Jeg vil ligefrem sige, at indtil den Fæltbefæstning, som man nu midlertidig skal have paa venstre Fløi, og indtil de permanente Bærker paa høire Fløi ere færdige, kan Rydningen af Dyrehaven undlades med Undtagelse af at faae tilveiebragt frit Skud for de Kanoner, der staaar paa Garderhøien, det er egentlig det Æneste, som det nuværende fordrer. En ganske anden Sag er det, naar man gaar over til den permanente Befæstning, saa maa man hugge helt rundt, og det veed de Herrer ogsaa godt, det er ogsaa sagt offentlig. Man fordrer, at Dyrehaven skal sløfkes indtil Klampenborg—Fortunveien, det vil sige i Krigstid, ikke i Fredstid, men for at det kan ske nogenlunde let i Krigstid, maa Skoven i Fredstid nogenlunde omdannes til Ungskov, for at der ikke skal være for vanstelig at rydde, og der maa dernæst gøres enkelte Udhugninger fra 60 til 80 Fods Bredde. Det ærede Medlem veed imidlertid meget godt, hvor han kan faae det at se, det behøver jeg ikke her at komme nærmere ind paa, men jeg vil blot udtale, at jeg aldrig har villet fremstille det som Andet end det virkelig er. Det ærede Medlem endte med at udtale, at den egenmægtige Politik fra min Side var den værste Hindring for Forsvarssagens Fremme. Det vilde selvfølgelig gøre mig meget ondt, hvis det var Tilfældet, men jeg tror det oprigtig talt ikke, thi jeg tror, at baade det ærede Medlem fra Stege (Bosjen) og forstjellige Andre ere for gode Patrioter til at de, dersom de virkelig kunde faae en Overbevisning om, at der var Noget, der skulde gøres for Forsvarssagen vilde lade sig lede deraf, og jeg tror, at det let vil kunne ses, at det, der er gjort, præjudicerer ingen Ting, men styrker blot de Stillingen, vi absolut skal have omkring Kjøbenhavn. Jeg veed meget godt, at der er mange af dem, der vil have Kjøbenhavn som aaben By, og det er et stort Spørgsmaal, om det ikke, hvis man kunde gøre det med et Slag, kunde være ganske rart. Men den er ingen aaben By. Hvis vi fik Krig til Foraaret eller vi havde faaet den i 1885 eller ifjor, saa kunde det ikke nytte, naar Fjenden kommer og vil derind, fordi vi har Alt der, som Hæren skal bruge, at vi siger til ham: Ja, man er betænkt paa at ville have Kjøbenhavn som aaben By, om et Par Aar antage vi, at vi kan have Tøihuset, Laboratoriet og Dokken flyttet, og derfor beder vi den betragtet som en aaben By. De maa ikke komme derind, og tage Noget af det væk. Det tror jeg ikke, at nogen Fjende vil gaa ind paa, om man end som Fjender